

Med smilende Sussi på job

Af Lone Als

Sussi løsev sig fra lejlighedens hyggelige rammer og sendte Johnny et fingerkys. Snart stod hun på gaden og kastede sig ud i den tidlige morgentrafik, glædede sig til at komme på arbejde. Mens hun tilbagelagde turen, rundede hun med sig selv, hvad der var foregået i hendes arbejdsliv, inden hun begyndte som morgen tjener på Jernbanecafeen.

Tjener havde hun været siden tyveårsalderen, og hun var rigtig godt tilpas. En gang tjener, altid, hun følte jobbet var som skabt til hende. Efter forskellige små jobs var hun for mange år siden havnet på legendariske Club Exalon på Strøget, hvor hun arbejdede i nitten år, indtil det måtte lukke. Villy, personalechefen, som se-

ner desværre satte træskoene, fik også en kærlig tanke. I forbindelse med hans bisættelse sluttede følget af på Jernbanecafeen til øl og snitter, der var stil over det.

Efter Exalon var arbejdsstedet blevet udskiftet med Den Røde Pimpernel i Tivoli, og vanen tro tog hun en del gæster med sig. Det samme var sket, da hun efter otte år – igen fordi arbejdspladsen lukkede – fik arbejde på Jernbanecafeen.

Hun smilede stille. Skønt, at hun kom godt ud af det med de fleste. Men at hun var blevet ansat dér, var lidt tilfældigt. Johnny og hun var en dag ude at spise frokost med nogle venner og skulle slutte en herlig dag med en øl, inden turen gik hjem. De faldt ind på cafeen og hyggede igennem. På et tidspunkt fangede Johnny hendes blik og sagde ”Sig mig, hvorfor smider du ikke en uopfordret ansøgning her? Du har jo altid en i tasken”.

Som sagt, så gjort, og der var gået ganske kort tid, før Agnete ringede. Få dage senere var hun startet, sprunget ud i det. Selv om Sussi havde prøvet en del, måtte

hun erkende, at her i ”Hyggestuen” var meget anderledes, man skulle lige vænne sig. Når vagten var slut, skulle alt tælles, det var som at være lagermedarbejder i en souvenirbutik. Udover at sælge drikkevarer i alle afskygninger solgtes diverse ting med stedets aftryk, bl.a. viskestykker, glas, askebægre, bøger, nøglebånd, æsker med lakridspastiller, medaljer, blot for at nævne nogle af sællerterne. Alt skulle tælles, når man gik fra. Men hun skulle sent glemme alle de venlige og hjælpsomme kolleger, flot anført af Agnete og hendes mand, Max, der jovialt overlappede hinanden i oplæringen. Hurtigt fandt hun ud af, at Agnete til enhver tid lagde rigtig, rigtig stor vægt på de ansattes velbefindende.

Som sædvanlig mødte Sussi i virkelig god tid, så øl-leverancer og lignende kunne foregå i et nogenlunde afbalanceret tempo. Alt skulle være på plads, når butikken åbnede præcis kl. 07.00.

”Go’morgen, hvad kan jeg gøre for jer i dag?” spurgte Sussi smilende med køleskabsdøren halvt åben. Natarbejderne fra Posten var så småt ved at dukke op – lidt trætte – men i højt humør, og snart fulgte rækken af velkendte ansigter i form af bartendere, tjener og dørmænd. Som én af dem udtrykte sig: ”Efterhånden er det blevet et must at slutte arbejdet af med en Arnbitter og en iskold 7-Ekspres fra Thisted før det er hjem under dynerne”. Alle fik serveret, trak sig ned til bordene, og der faldt en form for ro over de tilstedeværende.

I den almindelige hyggesnak hørtes af og til et par højroastede kommentarer kun overgået i lydniveau af jukeboxen, som bankede løs fra tidligt til sent. Så var de på plads, nåede hun lige at tænke, før der væltede nogle lidt skæve eksistenser ind ad døren. Færin-

gen med kasketten helt nei øjenbrynene kravlede op på en ledig barstol, en kvinde og en mand nærmede sig, mens de holdt godt fast i hinanden.

Længere henne hørtes småsnakken mellem et par bøsser, der forsøgte at overgå hinanden i nattens begivenheder. Den ene frigjorde sig dog hurtigt og kom over til Sussi for at give en kæmpe-krammer. Hun krammede igen af et godt hjerte.

Et blik over hele stuen berettede yderligere om forretningsmanden, forskanset bag en stak aviser og en kande kaffe, luderen med det flotte sorte hår og branderten, der skulle have været skredet for længst. Alt sammen ganske forudsigeligt og helt normalt.

I klientellet fandt hele tiden udskiftninger sted. Lidt senere vinkede Post-folket varmt på gensyn, og en dame indfandt sig i baren og faldt i snak med færingen til højre og med en anden kvinde til venstre, der sad med tøj og hår i vild uorden og skrev huskelister.

4

”Vil I tro” kom det fra den nye gæst ”jeg skulle på posthuset hurtigst muligt, og gik derfor på nettet for at tjekke, hvornår de åbner. Kl. 08.00 stod der. Så jeg troppede naturligvis op kun for at opleve, at åbningstiden i virkeligheden er kl. 09.00. Derfor står jeg her nu. Åh, giv mig en Elefantøl, tak”. Sussi meldte ind i samtalen.

”Ja, her på Cafeen er vi glade for både Postvæsenet og DSB, på grund af deres uregelmæssigheder og især forsinkelser. Undtagen de fem lukkede timer om natten serverer vi altid her – om det er kaffe, vodka eller øl”.

”Så sandt”, nikkede kvinden.

”Hey, hvad er det, sælger I askebægre? Jeg må eje sådan et”.

”Hvad så med vores glas, se, er de ikke flotte - de er påtrykt logo også”, kom det prompte fra Sussi.

”Stik mig en kasse med seks styk”, lagde hun til inden hun gik over til at forklare

huskelistekvinden om de dér smøger med forskellige smagsvarianter. ”Se her, først suger jeg æblesmag ud af smøgen, uden at tænde. Så får jeg gang i noget ild, og vupti, tryk her, og vi smager mentol. Vildt sejt, ik’?”

Den anden nikkede en smule fraværende, mens hun gumlede i kuglepennen.

En gut tårnede sig op i baren. ”Hvad kan jeg hjælpe dig med?”. Svaret kom straks. ”Fem øl og et blow-job” fniste han. Sussi regnede lynhurtigt i hovedet, meddelte prisen, knappede øllerne op og gav penge tilbage med et venligt ”værsgo” – lod fuldstændig som ingenting.

Et af bordene i midten dannede øjensynligt ramme om et redaktionsmøde, tre mænd fra en af forstædernes lokalaviser var tilstede og redaktøren fordelte de sidste opgaver mellem to medarbejdere:

Til den ene sagde han, at der var møde i det lokale ældrecentre og ballade i vente, eftersom nogle ville have letmælk i pandekagedejen, mens andre krævede fløde.

Desuden var der til stadighed ævl om hvem, der skulle sammensætte Pétanqueholdene. ”Følg venligst op på det”. Han vendte sig til den anden medarbejder og bad ham deltage i et seminar om vintersport samme aften. Seminaret blev afholdt i baren på det lokale hotel. Et af temaerne var Nymfomane ski-guider fortæller og deler egne oplevelser.

Sussi kunne ikke lade være med at grine indvendigt over de tos meget forskellige ansigtsudtryk. Den første medarbejder, der skulle i ældrecentret, fik da også mumlet et ”Du er sgu et ondt menneske” til redaktøren.

Kvinden og manden med den tilsammen let slingrende gang sad i baren og talte højt – meget højt. Sussi bad dem dæmpe sig en anelse, men dette faldt absolut ikke i god jord. Manden bankede vredt i bardisken. Sussi fangede kvindens blik og fastholdt det, lænede sig ind mod hende og tog den fortrolige mine på.

”Du, vi skal alle sammen være her, og jeg ved af erfaring, at hvis ikke vi lige tager talen en oktav ned en gang i mellem, kan ingen til sidst høre en skid. Jeg er sikker på, at lige netop du forstår, hvad jeg mener”. Kvinden kunne godt se det rimelige i det og gav manden en albue i siden med besked om at dæmpe sig, ellers ..... Resultatet udeblev ikke.

Og så skete der noget, som sjældent skete, og som hun virkelig helst ville undgå. Ud fra herretoiletet kom to mænd. Hun ærgrede sig over ikke at have bemærket noget,

5

men de var næppe heller gået ind på samme tid, mindede hun sig selv om. Sussi hev ned i blusen og gik om på den anden side af baren med ordene

”Men så farvel de herrer. Det står tydeligt at læse, at der er to ting, vi totalt og aldeles tager afstand fra her på Jernbanecafeen. Dels vil vi under ingen omstændigheder have noget at gøre med stoffer, dels er det forbudt at opholde sig mere end en person på toilettet. Altså ud”.

Sussi bemærkede dem godt, da de var ankommet lidt tidligere. Den ene var pisse irriterende, kokset og påvirket som han var, gik han op – og ned – langs baren, mens skuldertasken daskede ind i alles rygge, og var årtier om at bestille drikkevarer. Nu stod han taget på fersk gerning. Den anden satte sig ligeglad ved et bord og sagde ”ja-ja, rolig nu, vi går lige om lidt”. Sussi rømmede sig og hævede stemmen. ”Nej, I tror det måske ikke, men mor her har muller. I forsvinder NU, lige nu – Farvel”.

De gik modvilligt, og hendes skuldre røg ned igen hvor de hørte hjemme. Hun bemærkede sig, at luderen med det lange sorte hår og færingen var forsvundet.

En af hendes stamgæster hilste glad ”godformiddag” i baren og fortalte, at han lige før så dem gå ind på et af hotellerne rundt hjørnet. ”Så er de da pacificeret et stykke tid”. ”Ja, jeg troede ellers færingen var til mænd” lød svaret.

Sussi begyndte så småt at glæde sig til sin fyraften. Ligeså glad hun var for arbejdet på Jernbanecafeen, for langt de fleste gæster, for chefen og kollegerne, ligeså fedt var det at komme hjem og slappe af, hjemme, hvor Johnny gerne lagde øre til hendes oplevelser om dagens forløb. Men der var

6

lige halvanden time endnu, før klokken ramte 14.00.

Hun tørrede bardisken af og ryddede op, kikkede sig omkring og studsede over, at storbranderten opholdt sig i lokalet endnu. Nu – bemærkede hun – begyndte han at genere en kvindelig gæst, der ellers passede sig selv ved spillemaskinen.

Et øjeblik efter stod hun ved siden af, lidt træt af at smide folk ud. ”Nu er det vist nok. Hvis du går nu, er du velkommen en anden gang. Ellers ikke”.

Overraskende nok forstod han hende uden videre, fumlede smøgerne i brystlommen, klappede sig på højre baglomme og vaklede hen mod døren. Nu var hele tre mennesker røget ud bare denne formiddag, tænkte hun, sådan var det heldigvis ikke altid.

Omvendt kunne der andre gange var optræk til slagsmål, hvilket naturligvis var

værre, hun der hadede alle former for vold. Sådan havde det været lige siden 2. klasse, hvor hun i biologitimerne var blevet tvunget til at se drengene hive ben og vinger af insekter. At den slags overhovedet ikke kom i nærheden af, at mennesker til stadighed nikker skaller, sparker eller slår, lå hende fjernt. Vold generelt fyldte hende kun med afsky.

Stemningen var fin, som den for det meste var. Flere stamgæster dukkede op med nyheder om stort og småt, samt spørgsmål og svar omkring diverse stamgæsters helbred og opholdssted. Da tiden nærmede for fyraften og optælling, arriverede Agnete med noget nyt pynt, der skulle hænge ned fra loftet hele vejen rundt.

Sussi satte hende kort ind i formiddagens forløb og Agnete nikkede anerkendende. ”Når det nu skal være, så er det godt at vi virkelig markerer det, der er vores stil, hvilket jo også er med til at skabe tryghed for de gæster, som opfører sig ordentligt, og som vi gerne vil beholde. Og nu har jo også billeder af de banditter?”. Chefen forsvandt ud bagved med den bemærkning.

Lone er god til at lytte, observere og skrive ...

Lones bog nr 2 kan købes her for kun 100 kr.

Sussi svang tasken og beredte sig på at komme hjem, nu hvor en kollega serverede for gæsterne i stedet for. Hun stoppede dog brat op. Hvordan pokker kunne hun have overset nordmanden? Der sad han monteret med de ufravigelige to øl og Jägermeister, han der ellers altid mødte op kl. 07.00. I dag var det åbenbart glippet.

Hun gav ham et kærligt knus og modtog overrasket en fin, lille blomsterbuket, som ellers var skjult bag ryggen. Hun takkede og spurgte, hvordan landet lå. De sludrede en tid, inden hun begyndte at trippe.

”Nu går jeg altså, vi ses lige pludselig” vinkede hun glad. ”Tak for nu. Jeg kommer i hvert fald igen i morgen – hvad med jer?” smilede hun på vejen ud, mens en skæv tanke gik til et af skiltene, der var monteret foran baren og som lød:

Inden førerhuset forlades, drejes kontrollørerne på nul. Stopknap trykkes ind og hovedafbryder trækkes.

Forfatteren Lone Als har skrevet historierne om Karen og nu også Sussi ... specielt til Jernbanecafeen.

Til gengæld har vi påtaget os, at sælge hendes seneste bog ”Glimt fra dagligdagen” som et tilbud til vores gæster.

Bogen indeholder 20 noveller, der alle handler om hverdagen på godt og ondt.

Lones første bog blev anmeldt i Lokalavisen Frederiksberg som ”En finurlig lille bog, der på flere måder giver stof til eftertanke.”

7

